

Intervju med Maj Söderberg juni 2012.

Maj Söderberg, född den 14 december 1913, har bott i Sunnersta under många somrar och berättar fritt ur minnet om hur det var.

Gunilla Öbrink har spelat in hennes berättelse och Marianne Westerlund har skrivit ut den.

Det började 1919, och grunden till att min far tyckte att vi måste ha en stuga på sommaren var att vi var ganska hårt nere efter att ha haft Spanska sjukan, så vi skulle ha frisk luft och tillgång till att få vara ute. Alla hade vi varit ganska sjuka så att det var nog målet framför allt att här skulle det vara tallskog och granskog för att få oss pigga och friska.

Då var ju Sunnersta bebyggt utefter Stockholmsvägen, det som nu heter Dag Hammarskjölds väg. Där fanns några fast boende och där fanns en affär. Sedan lite uppför backen vid Sveddvägen fanns det några som hade bott där ganska länge, bl.a. kommer jag ihåg en som kallades "Blomster-Johanna" och som hade en underbar trädgård. Men den tomt som min pappa köpte den låg alltså emot Kronskogen ovanför hagarna vid Lilla Sunnersta. Sedan var det då en hage som skilde och däremellan gick en fägata där kossorna gick och på andra sidan fägatan fick mina föräldrar köpa den här tomten. Den skärs numera av Rosenvägen, som går snett över tomten. Tomten var stor, den var ca 50x50, det vill säga 2500 kvadratmeter. På den tomten finns numera två villor, förutom Rosenvägen. Mina föräldrar hade inte särskilt gott om pengar, men de sålde så mycket skog från tomten, så de fick virke

till att bygga stugan. De byggde inte stugan själva utan det var den kände "Tysta Kalle", en byggmästare från Uppsala, Karl Johansson, som egentligen var snickare från början. Han var väl bekant med min pappa skulle jag tro och han byggde den här lilla stugan, som bestod av ett rum med spis och ett plåtrör på taket. Det var väldigt enkelt, men tillräckligt för att vi skulle få plats allihop och det genom att det gjordes en lucka på gavelväggen med en stege där alla fyra barn fick gå upp och lägga sig. Ett litet loft med rätt hårda dynor på golvet. Den enda som kunde stå rak där uppe var jag, för jag var minst, 5 år, skulle fylla 6, ett barn av första världskriget. Mitt äldsta syskon var född -08, så de äldre kunde inte stå raka där uppe. Det var väldigt provisoriskt, inget kök, bara en liten spis i det där enda rummet. Sedan efter två år så fick min mamma tvåhundra kronor av sin fostermor och då byggdes det till ett kök och så blev det ju en vind till också där min syster och jag fick flytta in, medan mina bröder bodde kvar i den yttre delen.

Pappa var då typograf på Almqvists och Wiksells. 1932 flyttade han över till skolexpeditionen. Han kände så bra till de sociala förhållandena i stan. De behövde en kraft till på expeditionen och då ville dom gärna ha pappa. Han cyklade fram och tillbaka varje dag till sitt arbete. Det var ju tidiga morgnar, han startade halv sju. Det var ju bara grusväg på den tiden och backarna var backar. De är ju ganska så utplanade numera. Den stora backen som hette Knäppingebacken, där man tar av till Vårdsätra, var en hög backe. Där var ju tanken att placera Sturemonumentet en gång, mitt i den backen och det hade förmodligen varit väldigt fint. Då hade alla kunnat se det. "Från Knäppingen till Vasaborgen" ett litet citat ur Gluntarna, det var alltså den backen.

Vi flyttade ut när skolan hade slutat, som tur var ofta då med häst och vagn, för det behövdes alltid någon ny möbel, någon som hade vuxit ur någonting, eller någon ny byrå eller några stolar. Trädgårdsmöbler existerade ju inte på den tiden utan det var bara några enkla bräder, som man lade på några stubbar, man tog sig fram väldigt enkelt och det gick väldigt bra. Jag har tänkt: "Skaffar vi oss inte för mycket grejer nuförtiden med stolsdynor och parasoller och hela baletten ". Det gick så bra fastän det var så enkelt. Vi stod alltid ute och tvättade oss, det var en liten nästan naturlig granberså och där ordnades det med en rätt så bred pall och så var det en hink med vatten och en tvålkopp och ett par handdukar. Till händerna använde man en säckhandduk, sedan fanns det en linnehandduk till ansiktet. Första året fick vi gå och låna vatten någonstans, men vi fick en fantastiskt fin vattenkälla en brunn som grävdes och som aldrig sinade med rent och klart vatten, hårt förstås. Det var en välsignelse. De försökte nog några gånger innan, det var en sån där slagruteman som gick omkring på tomten, väldigt spännande. Man kunde gå och hämta mjölk på Lilla Sunnersta gård och så kunde man gå till torpen som fanns kvar där, de är ju borta nu. Det var tre torp som låg då från den här Kronsbergen ner emot Gottsundagipen inte så långt utan närmare stan. De hade kor. Dånet hette första torpet och där bodde en gammal farbror som vi hämtade potatis hos och sedan fick man köpa mjölk i de andra torpen i den mån de hade tillgång. Det fanns en affär nere vid Stockholmsvägen och där blev det en bensinpump också så småningom. Men vi hade ingen bil, pappa tog aldrig körkort.

Det var att ta sig ut, om inte med häst och vagn när flyttlasset skulle ut, så i övrigt med cykel. Mina bröder delade på en cykel. Min syster och jag, vi bodde då på Wallingatan, vi fick ta spårvagn till Grindstugan och så fick vi sitta där i den där väntkuren som fanns där. Det var ju en restaurang då, ganska populär. Så väntade vi på pappa som kom ifrån arbetet. Då tog han först min syster och körde henne genom skogen, för skogen var lite mörk och så fanns ju då Ulleråker och där fanns frigångare, som det hette på den tiden, som vi säkert inte alls behövde vara rädda för, men ändå, det var liksom lite skrämmande. Så satte han av henne när skogen var slut och så fick hon börja på att gå och så

cyklade han tillbaka och hämtade mig och så gjorde han samma procedur genom skogen med mig. Körde ifatt min syster ute på gårderna tog henne fram till första stigen och sedan hämtade han mig. Det var en prestation.

Ibland i början tog vi ångslupen Märta ifrån hamnen och så steg vi av vid Stora Sunnersta gård, där finns ju herrgården kvar. Det var ganska långt att gå från ån, först upp till Stockholmsvägen och sedan uppför vår backe, den var ganska brant. Det var tröttsamt och så var det alltid mycket att bära, man skulle ha med sig mat och alltid något annat, kanske rena lakan. Jag tror att mamma hade med sig vad vi behövde för sommaren och sedan blev det en rejäl byk när vi kom hem igen.

När vi kom ut för sommaren sattes skorna på vinden och sedan fick vi gå barfota hela sommaren. Det hörde till ordningen att en gång varje sommar skulle vi gå till Brostugan vid Flottsund, som var en känd liten utanför-sta'n -krog, det var herr och fru Arén som hade den. Man kunde äta mat, det var många fester, många som beställde. De hade en uteträdgård, som sluttade ner mot ån. Då fick vi ta på oss våra finaste klänningar och så de där skorna, som hade blivit alldeles för trånga, för vi hade ju gått barfota och skorna klämde så förfärligt, så dom gick vi snart och bar i handen. Det var väldigt skönt att gå barfota, även om det regnade gick vi utan skor. Gummistövlar t.ex. fanns ju inte, vi gick barfota i ur och skur. Vi åt inte middag eller så på krogen, utan vi fyra barn fick dela på två sockerdrickor, pappa och mamma drack väl kaffe. Det var hemskt roligt att stå nere vid ån och titta båtar och folk som rodde, det var väldigt enkla nöjen.

Det fanns väl inte så många andra barn att leka med, men allt eftersom blev det ju mer bebyggt och nere på Svedden, som det hette populärt, närmare Stockholmsvägen, där hade vi bekanta med flickor som vi systrar lekte mycket tillsammans med. Mina bröder klarade sig mest själva, jo, hattmakare Larsén, han som hade Petersén efterträdare på Svartbäcksgatan, hade pojkar i mina bröders ålder och de kom gärna upp och lekte i skogen. Hela den skogen är ju bebyggd nu. Jag brukar tala om berget, som var gränsen för vår "Påven i bann"-lek, man fick inte gå på andra sidan berget. I mina ögon är det nu en vanlig sten, men då var det ett berg.

Larséns byggde ganska snart om sitt hus till ett året-runt-boende. Så det bodde hela året och allt fler byggde undan för undan om sina sommarhus så att de kunde bo året runt. Det gällde framför allt väldigt många som arbetade som skötare på Ulleråker, så de fick ganska så kort väg till arbetet, där omkring oss blev det väldigt många utav den yrkesgruppen. Sedan byggdes det på undan för undan hela vägen i skogen.

Jag tror att min far överlät stugan till min bror 1948 och sedan var de väl tvungna att sälja eftersom vägen skulle gå fram. De skulle ju ta en del av tomten för att få fram Rosenvägen, som skulle gå från Hugo Alféns väg. Sedan var det en agronom från Ultuna som köpte det som var kvar av tomten och han byggde naturligtvis en året-runt-villa, jag tror inte det finns så många sommarstugor kvar i Sunnersta.

Det fanns två stora trädgårdsmästare i Sunnersta, i alla fall för mig var storleken väldig för de hade ett enormt jordgubbsfält och de stackars döttrarna de gjorde inget annat än låg och skötte om de där jordgubbarna. Varmt var det, alla somrar var varma på den tiden, kanske inte alldeles sant, men så minns man det och de här flickorna var väldigt solbrända och väldigt trötta av att ligga där på fälten och lägga krollsplint under plantorna för att lyfta upp. Lindgrens trädgårdsmästeri var kvar länge. Linders låg också ovanför Sveddvägen men lite till vänster närmare skolan, som ju inte fanns då. Men

Lindgrens mer rakt upp, Sveddvägen upp mot skogen och det var dom som hade den där otroliga jordgubbsodlingen. Det var aldrig någon form av självplockning, det existerade inte på den tiden, de sålde väl på torget. Vad jag kommer ihåg var att man köpte spenat och jag tänker fortfarande på min mamma när jag lägger i ett paket med djupfryst spenat. Min mamma hade en kittel av aluminium, som väl var ungefär en 40 cm i diameter, som hon satte på spritköket eller möjligen vedspisen om den var igång för att koka spenaten och sedan hacka allt detta och så tillbaka för att stuva, för att ge sex personer mat. Det var beundransvärt och med så enkla kokmöjligheter och allt detta arbete. Först skulle spenaten sköljas och sedan skulle man dra bort den kraftigaste nerven. Spenat ansågs så nyttigt, så det skulle man äta. Det var ju ett väldigt jobbigt hushåll. Det är roligt det där, man sitter ofta så här i min ålder och tänker tillbaka. Mina föräldrar var väldigt moderna, de var socialdemokrater och de deltog i allt samhällsarbete som tänkas kan, både pappa och mamma. Men det fanns fortfarande pojkgöra och flickgöra. Pojkarna kunde hämta ved och vatten, men de kunde aldrig gå ut med slaskhinken. . Pojkarna kunde heller inte gå och köpa mjölk. Vi hade en kompost, som var viktig för att få bra jord och jag kommer ihåg när pappa vände den där komposten för att få fram den där nya jorden som hade blivit. Vi odlade inte grönsaker, kanske ett litet potatisland, men vi hade bärbuskar och ett jordgubbsland, som gav mycket några år och så alla dessa blommor.

Pappa hette Ernst Hörngren. Han kom han under kriget till familjebidragsnämnden eftersom han kände så bra till de sociala förhållandena i Uppsala. Som arbetare hade han inte fått någon vidare utbildning, men han var ute vid Brunnsvik och gick kurser och lärde sig. Han var den förste socialdemokratiska representanten i kyrkorådet. Jag tror det var 1917 han kom in där och satt där ända tills han dog 1950 för han var kyrkvård. På den tiden hade alla barn födda utanför äktenskapet en barnavårdsman, så småningom fick barnavårdsnämnden en riktig expedition med en tjänsteman. Men barnavårdsmännen fanns ju kvar, dom var ju människor med erfarenhet och allmänt förtroende. Men de här "fallen" så att säga, de tyckte ju att det var lättare att komma hem till oss och hämta de här vårdnadsbidragen än att gå till expeditionen. Det blev liksom mer offentligt att gå dit tyckte de. Jag växte ju upp med detta och det var så vanligt att det kom någon dam och hämtade pengar. Egentligen begrep jag väl inte vad det var från början.

Ute i Sunnersta fortsatte jag att vara varje sommar, när jag hade gått handelsskolan och börjat arbeta så åkte jag fram och tillbaks varje dag. För sedan kom ju bussen. Då blev det två parter, så då blev de som bodde i Svedden och de andra, som var nybyggare, till vilka vi hörde då, de kom alltså på kant med varandra och vad det var har jag aldrig forskat i. Det blev "vi och dom". Det var troligen något som rörde ekonomin. Vi räknades som nybyggare. Trots att det var två som var anställda på Almkvists och Wiksells så slutade de hälsa på min pappa när vi steg in i bussen. En sådan åtbörd brukar man ju tänka att så gör kvinnor, men att män slutar hälsa på varandra har jag aldrig fattat. Men pappa drev tydligen en åsikt tillsammans med några andra som var emot dom som bodde på Svedden. Bussarna kom ungefär i mitten på 20-talet. De gick alltid till Nybron. Spårvagnen kom väl någon gång på 30-talet. Den hjälpte ju då dem som bodde längre ner, inte dem uppe i backarna, eftersom den gick på fälten där nere.

Varje morgon gick vi ner till den där affären och handla. Den hade vad vi behövde. Det var tungt att bära upp allting, men det ålåg ju oss barn att gå och handla. Utom på fredagen då behövde mamma köpa det där riktiga till söndagsmiddagen och då var väl inte vi barn tillräckligt kunniga för att göra detta. Hon var duktig, hon som hade affären, hon steg upp klockan 4 på morgnarna och bakade färskt bröd och hann hon med så bakade hon också kakor. Hon var väldigt snäll, men hon hade den lataste

mannen som jag någon gång har träffat på. När vi kom ner och handlade vid 9 halv 10 då kunde dörren öppnas från bostadsdelen och då kom han nymornad med hängslena hängande och så gick han direkt och hämtade sig ett franskbröd och skar sig ost från disken. Han kom ju direkt från sängen, jag tror dagens hälsovårdsnämnd skulle ha ett och annat att säga om detta. Men inte blev vi sjuka av några baciller därifrån. Hilda Berglund, som hade affären, var exemplariskt ren, varje morgon när hon hade bakat färdigt uppträdde hon i ny ren vit rock, nystruken, men gubben var hemsk.

Jag fortsatte att åka ditut även som vuxen. Jag gifte mig 1937 så var jag tidigt därute med mina flickor. Då hade pappa byggt en liten stuga till, en gäststuga. Först gjordes det en terrass framför första stugan för den lågt högt på en bergknalle. Där gjordes en slänt ner med gräs och en pensérabatt nedanför. Jag får än idag dåligt samvete när jag tänker på den för han sa: "Om ni inte har något annat för er flickor så kan ni nypa bort vissna blommor från rabatten". Det brydde vi oss inte om att göra. Vi hjälpte till med disken, mamma stod ju alltid ute och diskade, det gjordes ett diskbord bakom knuten. Regnade det så satte vi fast en tidning på ryggen på henne med klädnypor, det fanns ju inga regnplagg på den tiden. Disken fick självtorka det mårde den ju inte illa av.

Jag kommer inte ihåg hur det var med post och tidning i början, men så småningom fick vi en adress och då hette det Granvägen och så fick vi en brevlåda vid grinden. All post gick ju fram, jag kommer ihåg att Carl Cederblad, en av Upplands främste folkbildare, skickade ett kort till pappa och där stod det bara: "Ernst Hörngren vägen mellan Stockholm och Uppsala". Kanske att vi hämtade post i affären.

Som jag tidigare berättat så cyklade ju pappa till och från arbetet varje dag, man arbetade ju också på lördagar fram till klockan ett. Han cyklade i ur och skur, det fanns inga särskilda regnkläder, det fanns någon slags vaxdukshistoria, ett svart hårt skynke som nästan stod för sig självt, som man hade över axlarna för att skydda sig.

Min pappa hette utom Ernst också Adolf och det låg som namnsdag på midsommarafton och vi gjorde alltid en äreport till honom den dagen. Vi målade och högg små granar och björkar och var uppklädda och stod och sjöng för honom när han kom cyklande. Midsommar firade vi för oss själva med egen majstång, det hörde ju till. Från Uppsala kunde ju ingen komma eftersom det i början inte fanns några färdmedel. Alla hade ju inte cyklar på den tiden, det dröjde ju.

Pappa var som sagt mycket framsynt och modern som såg till att vi kom ut på sommaren och fick frisk luft, det var otroligt rikt på både granar och tallar på tomten. Jag tror vi hade 19 stora tallar. Vi satte upp en hängmatta och den fanns kvar i många år. Jag kommer ihåg att när mina barn var små så kunde jag ligga och amma i hängmattan och titta upp, det blir så härligt ljus genom tallkronorna. Trots att de hade avverkat så att det räckte till att bygga ett hus så fanns det så mycket skog kvar, det var bara skog. Sen kom ju den ena efter den andra så vi fick grannar ganska fort och fullt med lekkamrater. Men vi var ju så många själva. Vi var lite av pionjärer där uppe i den delen av Sunnersta och som sommarboende. Sen fick vi grannar bredvid till höger. Jag tror det är dagis eller förskola där nu, en låg röd byggnad, som ligger lite högt. Efter den tomten var ingenting bebyggt, det var rena skogen med väldigt gott om blåbär och lingon, man kunde plocka hur mycket som helst när det var sådana år. Men där var någonting som var mycket skrämmande och som någon hade inbillat oss, för där låg "det bottenlösa kärret". Där skulle man inte gå, för där kunde man sugas ner och sedan aldrig komma upp. Det var förmodligen någon vuxen som hade skrämt oss, men man hade respekt för detta och gick runt om när man skulle plocka bär. Där står hus nu, så det var inte alls bottenlöst.

Ganska snart fick vi efter frukost vid 11-tiden ta matsäck med oss och gå ner till Kohagen och bada. Vattnet var då rätt bra fortfarande. När vi blev lite större gick vi till Graneberg, till Svankärnsbadet eller vad det hette. Så fanns också "Stenbadet" omgivet av stenblock och där badade vi helst. Där lärde vi oss simma helt på egen hand utan simskola. Det blev väl inte så där förstklassiskt tekniskt, men i alla fall, vi höll oss uppe. Mamma lärde oss. Förutom att vi var sex personer i huset så kom också varje sommar vår farmor med två av våra kusiner på besök. Farmor hushållade nämligen för min farbror som hade blivit änkeman, så hon hade de två yngsta med sig. Farmor skulle naturligtvis ligga bra där nere, man kunde ju inte begära att hon skulle klättra upp. Min kusin Erik, som var jämngammal med mig, han blev väldigt bortskämd av farmor. Han vägrade att ligga på vinden så han fick också ligga där nere. Farmor fick naturligtvis den bästa sängen. Pappa låg i kökssoffan, man hade inga krav. Farmor tyckte mycket om att läsa, vi hade ju fotogenlampor och ljus, så hon satt länge i dörröppningen på kvällarna. Jag kan se henne framför mig. Vi hade ju väldigt vacker kvällssol från fälten, den tog hon till vara.

Inget av mina syskon lever idag, alla är borta, det är väldigt ensamt och tomt.

Men det var alltid folk ute hos oss, sedan kom ju uppsalavännerna ut en gång på sommaren för att få frisk luft, den stora utflykten. Jag har ett minne av att det alltid ösregnade, trots att man annars minns att det alltid var soligt. Det var en enorm mängd med potatis som jag skulle hjälpa till att skrubba. Då kom de ut en hel dag och skulle ha riktig mat. Då var vi många, jag minns att vi var 17 en gång och det regnade. Jag förstår inte hur mamma klarade det. Det var inte någon semester direkt för husmödrar att flytta ut på landet, bara det här med vattnet, att bära in allt vatten. Sen kom jag ju i den åldern att jag kunde diska, så det slapp hon ju. Nuförtiden är det väl ingen som vill ha sommarstuga utan diskmaskin? Men står man ute vid ett diskbord kan man ju slamra hur mycket som helst, det kan vara egentligen ganska skönt. Ska det vara sommarhus så ska det vara lite skillnad också, man ska inte ha det som man har det dagligdags på vintern. När det vad fult väder fick vi oftast gå upp på vinden och leka, för vi var ju onekligen i vägen nere i stugan. Då fick vi ofta papper av de på tryckeriet som hade hand om papperslagret. Om det var, jag tror tusen papper, så låg det sedan något mellanlägg i annan färg. Jag kommer ihåg att ett år var det aprikosfärgade och då gjorde vi spelkort, det var ett jättejobb innan vi hade gjort alla kort. Då låg vi vinden och spelade kort, vi spelade casino, som ju var ett bra spel för man lärde sig räkna. Så hade vi pappersdockor, leksaker fanns det ju inte plats med, i den mån man hade någon docka så fick den nog stanna kvar hemma i stan. Men pappersdockor, vi fick på sommaren köpa Allers Familjejournal nere i affären och där fanns det blad med pappersdockor och så ritade man extra kläder, så det var enkla nöjen. Sedan spelade vi brännboll förstås. På kvällen när det skymde lekte vi "Påven bannlyser", en lite svårare form av kurragömma, kan man säga. Påven satt i sitt palats och man gick fram och frälste de som blivit tillfångatagna. Då kom de barn upp från Svedden, de tyckte det var roligt att leka uppe i skogen. De barn som var i konflikt med oss fick inte komma. Det var väldigt konstigt, men det kan inte ha varit något annat än pengar, som skapade denna osämja. Det finns väl inget annat än pengar som gör att folk blir osams, för bussen kunde ju bara gå och hade bara en väg att gå, så det kunde de ju inte gräla om. Jag var för ung för att ta reda på vad det var för orsak, men bussen gick i alla fall. Jag tyckte att det var väldigt konstigt att man inte skulle hälsa på varandra.

Men det står som ett solskimmer omkring livet i Sunnersta.

När vi sedan kom i tonåren så gick vi ner till Folkets Park i Flottsund, som låg mellan sista villan och Missionshuset och badplatsen. Det var inget syndens ställe utan det var väldigt familjärt, så dit kunde verkligen man skicka 14-15-åringar. Vi stod länge vid dansbanan och tittade hur de dansanta gjorde och sedan gick vi upp och prövade med varandra. Mest dansade man foxtrot, som hade kommit och något som de kallade "stilla vals", den finns väl inte längre, men man gick i 3/4-dels takt i alla fall. När man sedan äntligen blev uppbjuden av någon blev man nästan svag i knäna och tänkte: "Hur ska det gå?" Jo, det var roligt. Det var ju levande musik, fiol, dragspel och piano. Alla som bodde i Flottsund hade sommarvillor, inte stugor, utan villor. De tillhörde missionsvännerna och de var de som byggde den lilla kyrkan och där var det gudstjänst varje söndag. Men trots det gick det bra att Folkets Park och dansbanan fanns där. Sen köpte någon den där tomten, jag undrar om det inte var han som hade skofabriken, Ekholm, och byggde en året-runt-villa. Det låg alltså mellan Missionskyrkan och badplatsen. Sedan byggdes ett nytt Folkets Park halvvägs till Graneberg, upp i skogen mitt emellan. Granebergsparken heter det nu, men det konstigt nog aldrig lika populärt, jag tror att det var för mörkt. Folkets Park i Flottsund det var ljus och öppet, det var lövskog och så var det vattnet, här var det bara granskog och lite mörkt. Det blev aldrig samma folk tillströmning, det blev lite lamt. Så småningom slutade man ju med levande musik också. Det som heter Liljekonvaljeholmen fick vi inte gå till det var en annan publik där, men det fanns.

Jag hade ju gått i söndagsskolan som mina syskon, men jag var så skrämdd av de bibliska berättelserna, yttersta domen och syndafallet Jag tog till mig alla de bibliska historierna alldeles för mycket. Varje kväll när jag sa godnatt till min pappa så sa jag: "Blir det åska i natt?". "Det blir det nog inte," sa han "men blir det så kommer du ner och ligger hos mig". Och det var ju lugnande. Blev det åska så sov jag förmodligen så hårt att jag inte hörde det. Men jag väckte min syster ibland och då kunde man höra musiken från Liljekonvaljeholmen om vinden låg på. Då sa jag till min syster: "Birgit, nu kommer Jesus". Det stod ju i Bibeln att han skulle komma med musik. De var fick lov att ta mig från söndagsskolan, för jag missförstod allting. Jag var rädd för allting, så jag fick aldrig någon Bibel. Men jag kan min bibliska historia ändå. Min syster blev så trött på mig, men jag sprang ner för stegen 11 pinnar och kröp ner mellan min pappa och mamma där var jag nog ifred för Yttersta domen. Jag visste ju att jag skulle komma på syndarnas sida. Det behövdes inte mycket för att man skulle vara en syndare. På den tiden slog man upp mjölk på ett mjölkfat för att man skulle skumma av grädden. Då gick jag där och tog en skorpa och tog upp all grädde på skorpan, det var ju en synd. Så nog visste jag var jag skulle hamna, för det gjorde jag ofta. Jag grundlade min rundhet där. Det är lustigt vad man betraktar som farligt. Kristendom kan vara väldigt skrämmande för många barn. Min mamma var strängt uppfostrad eftersom hon hade gamla fosterföräldrar och gick i kyrkan av gammal vana, klädde sig svart på långfredagen och så där och pappa var ju kyrkvärd.